

Introducció (*L'Atlàntida*, Jacint Verdaguer)

Vora la mar de Lusitània, un dia
los gegantins turons d'Andalusia
veren lluitar dos enemics vaixells;
flameja en l'un bandera genovesa,
i en l'altre ronca, assedegat de presa,
lo lleó de Venècia amb sos cadells.

Van per muntar-se les tallantes proes,
com al sol del desert enceses boes,
per morir una o altra a rebolcons;
i roda com un carro el tro de guerra,
fent en sos pols sotraquejar la terra,
temerosa com ells d'anar a fons.

Així d'estiu en tarda xafogosa
dos núvols tot just nats, d'ala negrosa,
s'escometen, al veure's, amb un bram,
i, atrets per l'escalfor de llurs entranyes,
s'eixamplen acostant-se, les muntanyes
fent estremir a l'espetec del llamp.

Amb cruixidera i gemegor s'aferren,
com espatlludes torres que s'aterren
trinxant amb sa caiguda un bosc de pins;
i entre ais, cridòria i alarit salvatge,
ressona el crit feréstec d'abordatge
i cent destrals roseguen com mastins.